

Олександр Скрипнюк,
доктор юридичних наук,
професор, академік НАПрН України,
заслужений юрист України,
заступник директора
з наукової роботи Інституту держави і права
імені В. М. Корецького НАН України
ORCID: 0000-0003-0155-9810
<https://doi.org/10.37374/2019-35-13>

УДК 342.9:351.84

Інститут держави і права імені В. М. Корецького НАН України – історичні віхи, постаті

2019 рік – це рік відзначення 70 – річчя головної науково-дослідної установи НАН України в галузі держави і права – Інституту держави і права ім. В.М. Корецького. За 70 років Інститут та його колектив пройшли великий та славний шлях творення, перемог, титанічної роботи багатьох науковців, імена яких золотими літерами вписані в історію правової науки України.

У 1945 році після Другої Світової війни світ зіштовхнувся з проблемою післявоєнної відбудови і післявоєнної модернізації своєї структури. 25 жовтня 1945 р. була створена Організація Об'єднаних Націй, яка являла собою глобальну міжнародну організацію. Основою її створення була Хартія Об'єднаних Націй. Декларативною метою діяльності організації було, і на сьогоднішній день залишається, зміцнення миру і міжнародної безпеки та розвиток співробітництва між державами світу. Україна стала однією з держав – засновниць ООН, повноправним

суб'єктом міжнародного права. З одного боку, це принесло певне визнання і вплив права, а з іншого боку, посилило роль Радянського Союзу в ООН. Український представник в ООН зобов'язувався дотримуватись тієї самої позиції, що і представник СРСР. З моменту входження України в ООН виникла необхідність міжнародно-правового регулювання ситуації, яка виникла в новітньому тогочасному світі [1, с. 7-8.].

У 1949 році за підтримки заступника Голови ради Міністрів та Міністра закордонних справ УРСР Д. З. Мануїльського було створено Сектор держави і права АН УРСР, основною метою якого було визначено, насамперед, теоретичне обґрунтування міжнародної правосуб'єктності УРСР і надання допомоги МЗС УРСР в його діяльності. Завідувачем сектору було призначено Володимира Михайловича Корецького, який у повоєнний час і майже до кінця життя був одним з найактивніших учасників у роботі нової міжнародної

організації ООН від Української Радянської Соціалістичної Республіки. Так, за ініціативою того ж академіка Д. З. Мануїльського В. М. Корецький входив до складу делегації УРСР на I, II, III і IV сесіях Генеральної Асамблеї ООН (відповідно, в 1946, 1947, 1948 та 1949 роках). Д. З. Мануїльський високо цінував В. М. Корецького як талановитого вченого і висококваліфікованого спеціаліста у сфері міжнародного права. У 1946 році вчений був радником Представника СРСР у Раді Безпеки ООН. У період з 1947 по 1949 роки він був членом і першим заступником голови Комісії з прав людини, на яку в той час було покладено завдання розробити проект Загальної декларації прав людини, прийнятої Генеральною Асамблеєю ООН у 1948 році.

Визнання міжнародною юридичною громадськістю таланту В. М. Корецького відобразилося в обранні його членом Комітету ООН 31 січня 1947 року. Таким чином, Володимир Михайлович увійшов в історію як перший член Комісії ООН серед вітчизняних юристів-міжнародників. Перша сесія Комісії пройшла з 12 квітня по 9 червня 1949 року; на ній В. М. Корецький обіймав посаду першого віце-голови. Найбільшим досягненням у кар'єрі вченого є його обрання в 1960 році на XV сесії Генеральної Асамблеї ООН і засіданні Ради Безпеки ООН членом Міжнародного Суду ООН в Гаазі строком на 9 років з 1961 по 1970 рік. Крім того, у період з 1968 по 1979 роки він працював віце-президентом Міжнародного Суду.

Професіоналізм В. М. Корецького був дуже необхідний молодій республіці УРСР, голос якої з питань міжнародної правосуб'єктності, звучав з вуст авторитетного вченого. Серед фахівців світового рівня фігура В. М. Корецького в міжнародно-правовій науці допомагала УРСР бути достойно представленою на різних міжнародних форумах і в міжнародних організаціях. В 1953 році,

як радник делегації УРСР, він брав участь у Женевській міжнародній конференції з вироблення додаткової Конвенції про скасування рабства і работоргівлі. В 1957 році В. М. Корецький брав участь у роботі конференції ЮНЕСКО з питань мирного співіснування в Мюнхені, а в 1958 та 1960 роках очолював делегацію УРСР на конференціях ООН з морського права. В. М. Корецький також був учасником 48-ї сесії Асоціації міжнародного права в Нью-Йорку (1958р.) і XIV сесії Асамблеї Всесвітньої федерації асоціації сприяння ООН (1959 р.) як представник радянських громадських організацій. З 1957 року вчений був членом радянської групи Постійної палати третейського суду в Гаазі [2].

У 1980 році В. М. Корецькому виповнилося 90 років. За великі заслуги у розвитку юридичної науки та активну громадсько-політичну діяльність йому було присвоєно найвище мирне звання – звання Героя Соціалістичної Праці. Це був безпрецедентний випадок в історії радянської юридичної науки. Попри похилий вік, В. М. Корецький до останніх днів зберігав працездатність. Не стало великого вченого 25 лютого 1984 року.

Становлення Сектору держави і права АН УРСР на той час відбувалось в умовах жорсткої сталінської командно-адміністративної системи і класового підходу до дослідження державно-правових явищ. Але з самого початку стає зрозуміло, що сфера наукових досліджень Сектору не обмежується тільки питаннями міжнародно-правової діяльності Української РСР, вона охоплює різні галузі права.

Хрущовська відлига позитивно вплинула на стан і характер наукової діяльності Сектору. Саме за часів перебування М.С. Хрущова на посаді Першого секретаря ЦК КПРС зростає кількість науковців Сектору, має місце розширення тематики, зокрема, за рахунок дослідження проблем історії та теорії держави і права. В ті

часи збільшилась кількість наукових тем у сфері державного і адміністративного права, цивільного, трудового і колгоспного права, кримінального права, кримінального процесу і правової охорони природного права.

Саме за часів хрущовської відлиги з 1950 по 1968 роки науковцями Сектору було підготовлено і видано 92 монографії, 73 брошури і понад 340 наукових статей. Враховуючи вищезгадані показники, Сектор став претендувати на найменування наукового Інституту в складі Академії наук УРСР. Це питання було з розумінням сприйнято Президією АН УРСР і особисто Президентом Академії, академіком Борисом Євгеновичем Патонем. Однак заявлене питання одразу вирішено не було, оскільки Україна в той час знаходилась у складі СРСР і Академія наук СРСР не була зацікавлена в створенні самостійної наукової структури в союзній республіці. Проте після тривалої бюрократичної боротьби було отримано згоду на перетворення Сектору в Інститут держави і права. Це сталося завдяки наполегливим зусиллям Б.Є. Патона.

12 червня 1969 року Рада Міністрів УРСР ухвалила постанову номер 360 “Про створення Інституту держави і права Академії наук УРСР”. На виконання цієї постанови Президія АН УРСР 24 червня того ж року ухвалила постанову за номером 202 “Про створення Інституту держави і права Академії наук УРСР”. Новостворений Інститут було включено до складу Відділу економіки, історії, філософії та права АН УРСР. Виконуючим обов’язки директора Інституту було призначено В. М. Корецького, а заступником директора з наукової роботи – Б. М. Бабія.

Цією постановою визначалися й основні напрями наукових досліджень Інституту: а) дослідження актуальних проблем радянського державного будівництва і розвитку Української РСР як складової єдиної багатонаціональної соціалістичної

держави СРСР; б) розробка ленінської теоретичної спадщини з питань утворення Української радянської держави; в) дослідження проблем, пов’язаних з удосконаленням законодавства Української РСР; г) дослідження проблем управління народним господарством Української РСР, та правового регулювання господарських відносин в Українській РСР; д) вивчення найважливіших питань зміцнення соціалістичної законності та запобігання і викорінення злочинності і розробка заходів, щодо посилення боротьби з порушеннями громадського порядку в УРСР; є) критика буржуазно-націоналістичних та ревізіоністських поглядів з питань розвитку української соціалістичної державності та ін.

У 1974 році академік Б. М. Бабій став директором Інституту, а В. М. Корецький – почесним директором. У листопаді 1979 року Інститут змінив місце свого розташування, де знаходиться і дотепер на вулиці Героїв Революції, 4 (тепер Трьохсвятительська).

Великий вклад у становлення Інституту як сучасного центру науки зробив як організатор і вчений Б. М. Бабій. Після завершення військової служби у 1947 році він розпочав викладацьку діяльність, згодом працював заступником декана юридичного факультету Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (нині – Київський національний університет імені Тараса Шевченка). Звідси в січні 1949 року він перейшов на роботу в Академію наук, де невдовзі був призначений вченим секретарем, а після введення до штатного розпису відповідної посади – заступником директора Сектору держави і права АН УРСР. Багатий досвід редакторської праці і практичної юридичної діяльності сприяв становленню правознавця як науковця. Колегам також імпонувала його висока організованість і дисциплінованість, коректність в міжлюдських стосунках, наполегливість у досягненні поставленої мети. Ці риси не-

безпідставно вважалися позитивними наслідками багаторічного перебування на військовій службі. У 1950 році Б. М. Бабій став кандидатом юридичних наук, у 1964 році захистив докторську дисертацію, у 1966 році йому присвоєно звання професора, а у 1967 році його обирають членом-кореспондентом АН УРСР. Не залишились непоміченими його здібності до науково-організаційної роботи. На додаток до інститутських обов'язків у 1968 році вченого було обрано академіком-секретарем Відділення економіки, історії, філософії і права (з 1976 року – Відділення історії, філософії і права), і членом Президії АН УРСР. У 1972 році Бориса Мусійовича було обрано академіком АН УРСР, а в 1974, як уже зазначалося раніше, він став директором Інституту.

Під керівництвом Б. М. Бабія Інститут став однією з найавторитетніших наукових юридичних організацій не лише в УРСР, а і у всьому Радянському Союзі. Вагомість цих досягнень є незаперечною навіть попри весь сьогоденній існуючий скептицизм стосовно радянської юридичної науки. Об'єктивні дослідники розвитку вітчизняної юриспруденції звичайно відзначають, що в 70-80 роки, у період так званого застою, українська юридична наука була тісно прикріплена до командно-адміністративної системи, надмірно політизована й ідеологізована, а праці провідних правознавців відповідно страждали на описовість, декларативність, цитатництво, абсолютизацію існуючих державно-правових інститутів тощо. Але й за цих умов в міцних лещатах ідеологічних догм науковці Інституту розширювали напрями і обрії правознавчих досліджень, відстоювали ідею зміцнення правової основи державного і громадського життя, розвивали аналітичну юриспруденцію, ставили питання про необхідність розвитку регулятивних, ціннісних аспектів права, робили свій внесок у формування актуальних нині концепцій широкого розуміння права,

правомірної поведінки і позитивної відповідальності тощо.

При цьому Б. М. Бабій особисто піклувався про розширення спектру досліджень, він був проти так званої дрібної тематики, щоб науковці Інституту працювали над вагомими суспільними проблемами, відгукувалися на запити юридичної практики. В масштабах всього СРСР Інститут було визнано провідною координуючою установою в опрацюванні наукових проблем удосконалення законодавства союзних республік.

Дуже важливим є те, що за часи керівництва Б. М. Бабія в Інституті панувала ділова атмосфера, яка навіть була предметом заздрощів з інших юридичних установ. Директор не любив підлабузників та інтриганів, був надзвичайно коректним у фінансових стосунках, у своїх діях опирався на громадські організації і в складних випадках намагався досягти загальноприйняттого колегіального рішення [3].

12 жовтня 1988 року розпочався новий етап в історії Інституту – Президія АН УРСР затвердила на посаді директора Ю. С. Шемшученка. Починаючи з цього часу, була розроблена система заходів щодо перебудови наукової діяльності Інституту на основі переосмислення ідеологічних стереотипів і догм у галузі держави і права, що дісталися у спадок від часів командно-адміністративної системи. Відповідно до цього по-новому були сформовані пріоритетні напрями наукових досліджень та реформована структура Інституту. З метою поліпшення координації наукових досліджень між відділами в 1990 році з провідних вчених Інституту на громадських засадах було створено дві Наукові ради: “Проблеми правової держави, захисту і забезпечення прав особи” і “Проблеми сучасної політичної системи, господарського механізму і управління” [4, с. 23].

Якісно новий етап у діяльності Інституту розпочався з ухвалення Декларації про державний суверенітет України, та проголошення Акта

незалежності України. З розпадом СРСР відбулися істотні зміни у підходах і дослідженнях державно-правової тематики. Тепер відповідні державно-правові явища почали розглядатись не через призму загально-союзної політико-правової системи, а як явища суверенної, ні від кого політично незалежної держави, тобто в рамках власної національної політико-правової системи. З урахуванням цього наукові дослідження Інституту держави і права ім. В. М. Корецького АН (а з 1995 року – НАН) України були скореговані на створення юридичної наукової бази для розвитку української суверенної державності і правової системи, здійснення конституційної, судово-правової, економічної та інших реформ [5].

За роки своєї діяльності Інститут зробив істотний внесок у розвиток української юридичної науки і практики державно-правового будівництва. Його науковцями було опубліковано близько 500 монографій з актуальних проблем державотворення і правотворення та понад 10 тисяч наукових журнальних статей.

На особливу увагу заслуговують наукові структурні підрозділи Інституту держави і права [6]. У 50-х роках внаслідок реорганізації Сектору та створення Інституту був заснований відділ Теорії та історії держави і права, головним завданням якого стає розробка методологічних проблем правової науки, вдосконалення республіканського законодавства, заповнення прогалин у праві тощо. В ці часи були започатковані наукові традиції, які з часом були трансформовані в окремі наукові напрями, що знайшли свій розвиток у подальших теоретичних дослідженнях відділу. Історія відділу пов'язана з іменами: академіка НАН України Б. М. Бабія, члена-кореспондента НАН України В. Ф. Сіренка, В. К. Забігайла, М. І. Козюбри, В. Д. Зеніна, В. В. Головаченка та ін. Сьогодні відділом керує доктор юридичних наук, професор, академік НАПрН України Н. М. Оніщенко.

У 1983 році з метою наукового та організаційного забезпечення видання "Історії держави і права Української РСР" та інших досліджень історико-юридичного характеру було створено відділ Історико-правових досліджень. Його очільниками були Б. М. Бабій (з 1983 р.), О. М. Мироненко (з 1988 р.), та І. Б. Усенко (з 1996 р. по сьогодні). Працюючи завідувачем Відділу І. Б. Усенко забезпечив участь співробітників відділу в реалізації великих наукових проектів. Відділ і сьогодні займається плідною науковою та науково-видавничою діяльністю, проведенням історико-правових форумів державного значення.

У 1967 році було створено відділ Конституційного права та місцевого самоврядування. Першим завідувачем якого був відомий вчений і дослідник В. М. Терлецький. Проте сучасну назву він отримує лише у 1988 році після тривалого процесу трансформації структурного підрозділу. Очолив відділ Г. О. Мурашин, заступник директора, який з утворенням НАПрН України був обраний її членом-кореспондентом. З 1988 року відділ реформовано у Відділ Конституційного права та місцевого самоврядування. Співробітниками відділу ґрунтовно досліджуються конституційні проблеми національного державотворення, проблеми сучасного конституціоналізму, його історії і практики. З 2006 р. його очолює академік НАН України Ю. С. Шемшученко. Сьогодні у Відділі працюють відомі вчені-конституціоналісти: академік Шемшученко Ю. С. та Скрипнюк О. В., член-кореспондент Мурашин Г. О., доктори юридичних наук Антонов В. О., Батанов О. В., Ющик О. І. та інші вчені, знані в Україні своїми дослідженнями.

У 1973 році був створений відділ Проблем державного управління та адміністративного права, який очолив метр науки державного управління, член-кореспондент НАН України В. В. Цветков. Окремо необхідно відзначити діяльність академіка

НАПрН України В. Б. Авер'янова, на посаді завідуючого відділом, який сприяв розвитку цієї структурної одиниці і залучав співробітників для роботи над фундаментальними проблемами наукової адміністративістики. Останнім часом вагоме місце у розробці проблем державного управління та адміністративного права посіли удосконалення управлінських відносин у сфері виконавчої влади. На сьогоднішній день відділ очолює доктор юридичних наук, професор, член-кореспондент НАПрН України О. Ф. Андрійко.

У 1982 році було створено відділ Цивільного, трудового та підприємницького права. Його історія почалася з 1963 року, коли у Секторі почала працювати Я. М. Шевченко, яка згодом стала провідним вченим-цивілістом держави, академіком НАПрН України. Вона зосередилась на проблемах майнової відповідальності в цивільному праві та правовому статусі неповнолітніх. Назву відділ в сьогоденному вигляді отримав у 1989 році. Сьогодні відділ активно займається науковою і науково-практичною діяльністю.

У 1982 році в Інституті розпочав свою діяльність відділ Проблем аграрного, земельного, екологічного та космічного права під керівництвом академіка Ю. С. Шемшученка. Але фактично історичний відлік наукових досліджень за тематикою цього відділу можна вести ще з початку діяльності Сектору АН УРСР. Започаткувала ці дослідження Ц. В. Бичкова. Робота відділу є надзвичайно важливою для сьогоденної України, оскільки наша держава є аграрною країною і тому правове регулювання аграрних відносин у ній є вкрай важливим аспектом. Тривалий час Відділ очолював член-кореспондент НАН України В. І. Семчик. Сьогодні Відділом керує доктор юридичних наук, професор, академік НАПрН України Н. Р. Малишева.

У 1965 році було створено відділ Проблем кримінального права, кримінології та судоустрою. Очолював

відділ доктор юридичних наук І. П. Ланоненко. Хотілося б відмітити, що надзвичайно активна фаза діяльності відділу починається з 1991 року, з часу набуття Україною незалежності. Сьогодні відділ очолює доктор юридичних наук, професор, академік НАПрН України О. М. Костенко.

У 1969 році одночасно з перетворенням Сектору держави і права АН України в Інститут і було створено Відділ міжнародного права та порівняльного правознавства, який очолював В. М. Корецький. Проблеми міжнародного права і порівняльного правознавства були одним із провідних наукових напрямів його досліджень. Після здобуття Україною незалежності у 1991 році суттєво змінилися і основні завдання вітчизняної науки міжнародного права. Сьогодні відділ очолює доктор юридичних наук, професор, член-кореспондент НАПрН України В. Н. Денисов.

У 2002 році було створено Відділ правових проблем політології. Цей відділ є першим в Україні й унікальним за проблематикою дослідницьким центром, на базі якого створено школу правової політології. Його очолює доктор політичних наук, професор, член-кореспондент НАПрН України І. О. Кресіна. Сьогодні у Відділі працює п'ять докторів юридичних та політичних наук.

У структурі Інституту працює сім наукових центрів, діють аспірантура та докторантура, три спеціалізовані вчені ради із захисту дисертацій, Рада молодих вчених і Рада з науково-правових експертиз [7].

Історичні віхи Інституту держави і права ім. В. М. Корецького НАН України нерозривно пов'язані з працею його співробітників, воїнів і переможців у Другій Світовій війні. Учасниками бойових дій були Борис Мусійович Бабій, Володимир Дмитрович Бабкін, Вадим Євгенович Бражников, Галій Юхимович Бувайлик, Олександр Федорович Висоцький, Микола Іванович Данченко,

Володимир Петрович Зенін, Григорій Кононович Кушпет, Тимофій Микитович Лісниченко, Федір Андрійович Лопушанський, Микола Карпович Михайловський, Євген Олександрович Монастирський, Віктор Васильович Мрига, Галина Олександрівна Оскома, Лідія Луківна Потарикіна, Віталій Іванович Семчик, Захарій Кирилович Симорот, Валентин Михайлович Терлецький, Віктор Васильович Цветков, Гліб Іванович Чангулі [8].

Під час війни на трудовому фронті працювали: Володимир Михайлович Корецький, Євгенія Федорівна Мельник, Іван Митрофанович Рознатовський, Юрій Іванович Римаренко, Анатолій Павлович Таранов, Ніна Миколаївна Ульянова. В Інституті ще сьогодні працюють також і діти війни, її очевидці: В. І. Акулен-

ко, Ю. І. Нипорко, В. Ф. Сіренко, Ю. С. Шемшученко.

Сьогодні Інститут як наукова установа тісно співпрацює з Національною академією правових наук України, Інститутом законодавства Верховної Ради України, іншими юридичними науково-дослідними установами та вищими навчальними закладами України, а також з багатьма європейськими інституціями, іншими міжнародними організаціями і зарубіжними науковими центрами. За 70 років, що минули, Інститут став флагманом академічної юридичної науки держави. Він з впевненістю крокує в майбутнє, забезпечуючи конституційно-правову основу побудови демократичної, правової, соціальної держави та громадянського суспільства в Україні [9].

Список використаних джерел

1. *Флагман української юридичної науки.* / За ред. академіка НАН України Ю.С. Шемшученка. К., 2009. 215 с.
2. *Денисов В. Н.* Корецький Володимир Михайлович. Юридична енциклопедія в 6-ти тт. Т. 3. К., 2001. С. 349-350.
3. *Академік Борис Мусійович Бабій.* До 100-річчя від дня народження. К., 2016. С. 11-16.
4. *Фундаментальна наука не може існувати без державної підтримки як і сучасна держава та нація не матимуть майбутнього без науки.* *Бюлетень Міністерства юстиції України.* 2019. № 2.
5. *Шемшученко Ю. С.* Місце і роль Інституту держави і права імені В. М. Корецького НАН України в розвитку юридичної науки *Юридична наука: сучасний стан та перспективи розвитку.* К., 2019. С. 3-7.
6. *Скрипнюк О. В.* Стратегічні напрями нових досліджень Інституту держави і права імені В. М. Корецького НАН України: сучасний стан та перспективи розвитку. К., 2019. С. 13-19.
7. *Юридична наука має прокласти шлях для практики* *Бюлетень Міністерства юстиції України.* 2019. № 3. С. 16-18.
8. *Перемога одна для всіх. До 70-річчя Перемоги у Другій світовій війні* / ред. кол.: Ю. С. Шемшученко(голова), В. П. Горбатенко (заст. голови) та ін. К., 2015. 256 с.
9. *Шемшученко Ю. С.* Націлений на перспективу. До 70-річчя Інституту держави і права імені В. М. Корецького НАН України. *Голос України.* 2019. № 88. 14 травня 2019 р.

Скрипнюк О. В. Інститут держави і права імені В. М. Корецького НАН України – історичні віхи, постаті

У статті аналізуються основні етапи формування та розвитку Інституту держави і права імені В. М. Корецького НАН України до сучасної розвиненої наукової установи. Особлива увага приділена ролі в цьому процесі засновника інституту, академіка В. М. Корецького, його науковій та практичній міжнародно-правовій діяльності. Простежено витoki формування сучасних наукових шкіл інституту, їх розвиток.

Ключові слова: інститут, юридична наука, держава і право, етапи розвитку, керівники інституту, наукові школи, наукові напрямки, відділи, науковці, дослідження.

Скрипнюк А. В. Институт государства и права имени В. М. Корецкого НАН Украины – исторические вехи, фигуры

В статье анализируются основные этапы формирования и развития Института государства и права имени В. М. Корецкого НАН Украины до современного развитого научного учреждения. Особое внимание уделено роли в этом процессе основателя института, академика В. М. Корецкого, его научной и практической международно-правовой деятельности. Прослежены истоки формирования современных научных школ института, их развитие.

Ключевые слова: институт, юридическая наука, государство и право, этапы развития, руководители института, научные школы, научные направления, отделы, ученые, исследования.

Skrypniuk O. Institute of state and law V. M. Koretsky National Academy of Sciences of Ukraine – historical landmarks, figures

The main stages of formation and development of the V. M. Koretsky Institute of State and Law to a modern advanced scientific institution are analyzed in the article. Particular attention is paid to the role in this process of the founder of the institute, academician V. M. Koretsky, his scientific and practical international legal activity. An outstanding figure after V.M. Koretsky as director was academician B. M. Babi. Modern scientific development of the institution, definition of its strategy, activity in the period of independence of Ukraine is connected with the name of the famous scientist, the organizer of legal academic science Y.S.Shemshuchenko. The basic scientific schools are analyzed: historical and legal researches; state and law theories; constitutional law and local self-government; international law and comparative law; problems of public administration and administrative law; problems of civil, labor and business law; problems of agrarian, land, environmental, space law; problems of criminal law, criminology and justice; legal problems of political science. The origins of formation of modern scientific schools of the institute, their development are traced.

Today, the Institute as a scientific institution cooperates closely with the National Academy of Legal Sciences of Ukraine, the Institute of Law of the Verkhovna Rada of Ukraine, other legal research institutions and higher educational establishments of Ukraine, as well as with many European institutions, other international organizations and foreign institutions. In the past 70 years, the Institute has become the flagship of the state's academic legal science. It is confidently stepping into the future, providing the constitutional and legal basis for building a democratic, rule of law, welfare state and civil society in Ukraine.

During the years of its activity, the Institute has made a significant contribution to the development of Ukrainian legal science and practice of state-legal construction. The

scientists have published about 500 monographs on topical problems of state-building and law-making and more than 10,000 scientific journal articles.

There are seven research centers within the Institute, postgraduate and doctoral studies, three specialized scholars of the dissertation defense council, the Young Scientists Council and the Scientific and Legal Expertise Council.

Key words: institute, legal science, state and law, stages of development, heads of institute, scientific schools, scientific directions, departments, scientists, research.